

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Občanské sdružení Šance**, se sídlem Děčínská 606, Benešov nad Ploučnicí, zastoupeného Mgr. Martinem Kolářem, advokátem, se sídlem Masarykovo náměstí 3/3, Děčín 1, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Drahomírou Kouteckou, advokátkou se sídlem náměstí Míru 336, Litvínov, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: MAGALEIAR a.s.**, IČ 27659461, se sídlem Na Poříčí 1047/26, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **2.8.2011**, č.j. 368/UPS/2009-13, JID 91439/2011/KUUK/Ha,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 2.8.2011, č.j. 368/UPS/2009-13, JID 91439/2011/KUUK/Ha, a rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad, ze dne 19.6.2009, sp. zn. OSU/69797/2009/Parl, se **pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 712,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2011, č.j. 368/UPS/2009-13, JID 91439/2011/KUUK/Ha, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad, ze dne 19.6.2009, sp. zn. OSU/69797/2009/Parl, kterým bylo rozhodnuto o změně územního

rozhodnutí o umístění stavby „obchodní centrum Děčín – Benešovská ul.“ na pozemcích parc. č. 2951/21, 3022/3, 3022/7, 3022/30, 3022/31, 3022/63, 3027/1, 3027/2, 3027/3, 3027/5, 3027/7, 3027/9 a 3027/10 v k.ú. Děčín.

Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce ve své žalobě konstatoval, že řádně a z hlediska předmětného územního řízení včas podal jako občanské sdružení, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, příslušnému stavebnímu úřadu žádost o informování o zahajovaných řízeních a zamýšlených zásazích podle § 70 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Současně podal k příslušnému stavebnímu úřadu oznámení o účastenství v územním řízení č.j. OSU/54883/2009/Parl. Prvoinstanční orgán na oznámení o účastenství reagoval sdělením, že žalobci nemůže být přiznáno postavení účastníka podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť v daném případě jde o stavbu v souvisle zastavěném území obce, ve IV. zóně CHKO a Statutární město Děčín má schválenou územně plánovací dokumentaci se zpracovaným stanoviskem orgánů ochrany přírody, podle kterého se v dané lokalitě nebude posuzovat krajinný ráz, a z důvodu, že oznámení o účastenství bylo učiněno po zákonem stanovené lhůtě osmi dnů od zahájení řízení. Následně se žalobcem nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Přesto žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. O kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, ve kterém žalovaný dospěl k závěru, že ve správním řízení, v němž se žalobce domáhal účastenství, se předmět řízení nedotýkal zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny.

Žalobce namítá, že mu byla upřena účast v územním řízení pouze s odkazem na tvrzení prvoinstančního orgánu, že v daném řízení není řešena problematika zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Takové tvrzení může být účelové. Za stavu, kdy by zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny dotčeny byly, by žalobci byla postupem prvostupňového orgánu účast v řízení odepřena, a to bez možnosti procesní obrany. Žalobce uvedl, že žalovaný rovněž dovozuje, že nebylo zasaženo do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody krajiny z toho, že žádný z dokumentů ve spise prvoinstančního orgánu na nutnost řešit otázku ochrany přírody a krajiny nepoukazuje. Žalobce poukázal na absurdnost, kdy právě za situace, kdy prvoinstanční orgán problematiku ochrany přírody a krajiny zcela zanedbá, nebude umožněno veřejnosti v podobě občanských sdružení, aby se domohla svých procesních práv a mohla tak dosáhnout sjednání nápravy. Žalobce konstatoval, že se žalovaný pouze omezil na tvrzení, že ke krajinnému rázu vydala Agentura ochrany přírody Správa chráněné krajinné oblasti České středohoří (dále jen „AOP SCHKO České středohoří“) stanovisko ke stavbě, ve kterém uvedla, že v dané lokalitě nebude posuzovat krajinný ráz a že z obsahu stanovisek dotčených orgánů ochrany přírody nevyplývá, že by mohla být dotčena další specifika ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. péče o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geografické celky, péče o ekologické systémy, krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny. Dle žalobce je tak evidentní, že žalovaný nijak nezkoumal, zda prvoinstanční orgán požádal veškeré dotčené orgány o stanovisko, případně zda požádal řádně.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, jak dospěl k závěru, že v dané lokalitě neshledal možnost dotčení všech jednotlivých specifíků dle § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Rovněž zdůraznil, že z žádných stanovisek dotčených orgánů ochrany přírody a krajiny nevyplynulo v daném případě možné porušení ochrany přírody a krajiny. Konkrétně poukázal na kladné stanovisko Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí, jako dotčeného orgánu v oblasti odpadového hospodářství, ochrany ovzduší a ochrany přírody a krajiny, ze dne 15.9.2008, č.j. OŽP/91291/08/Hul. V žalobou napadeném rozhodnutí bylo rovněž upozorněno na rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí 7.11.2008, č.j. OŽP/118141/2008/SvK, kterým bylo povoleno kácení dřevin na pozemcích dotčených záměrem a zároveň byla žadateli uložena náhradní výsadba 42 ks stromů a 1040 ks keřů. Předmětné kácení dřevin bylo jediným dotčeným bodem ochrany přírody a krajiny vztahujícím se k předmětnému záměru, avšak do tohoto řízení se žalobce jako účastník nepřihlásil a řízení bylo pravomocně ukončeno ještě před podáním žádosti o změnu územního rozhodnutí. Dále žalovaný konstatoval, že ke krajinnému rázu vydala stanovisko AOPK SCHKO České středohoří, ve kterém uvedla, že v dané lokalitě nebude posuzován krajinný ráz, neboť krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuty s orgánem ochrany přírody.

Žalovaný dále popřel, že by správní orgány pouze konstatovaly, že ochrana přírody a krajiny v řízení není dotčena, protože jde o výsledek jasně zákonem definovaných postupů, a nikoli o jakési pouhé konstatování. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2010, č.j. 5 As 41/2009-91, ve kterém je uvedeno, že samotné posouzení, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zájmů vymezených v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny mohou být dotčeny, je věcí správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno. Dále žalovaný zdůraznil, že ze správního spisu je zcela jasně patrné, že veškeré dotčené prvoinstanční orgány poskytly svá stanoviska přímo k dané věci a poskytnutá stanoviska jsou kladná a bez námitek. Trval rovněž na tom, že veškerá stanoviska byla zcela jasná a zřetelná a nebylo nutné je vyhodnocovat. Zdůraznil rovněž, že pokud by nebylo o stanoviska řádně požádáno, nebyla by řádně poskytnuta.

Dle žalovaného z obsahu celého správního spisu vyplývá, že se otázkou dotčení zájmů ochrany přírody řádně zabýval, a dospěl k závěru, že posuzovaným záměrem nedojde k porušení těchto zájmů, a tento závěr řádně zdůvodnil.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že posouzení otázky účastenství občanských sdružení, jejichž hlavním předmětem je ochrana životního prostředí, závisí pouze na správním uvážení správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni. To považuje žalobce za nepřijatelné.

Společnost MEGALEIAR a.s., jako osoba zúčastněná na řízení, se k předmětné věci písemně nevyjádřila.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V předmětné věci soud předesílá, že mezi účastníky byl řešen spor o otázce, zda je vůbec odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí přípustné. V této věci zdejší soud rozhodoval rozsudkem ze dne 15.3.2011, č.j. 15 Ca 156/2009-72, kterým bylo původní rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2009, č.j. 368/UPS/2009-8, zrušeno pro nezákonnost a vady řízení. Tento rozsudek byl na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2011, č.j. 7 As 80/2011-122, (po vydání touto žalobou napadeného rozhodnutí) zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud následně rozsudkem ze dne 5.3.2012, č.j. 15 A 78/2011-143, opět rozhodl tak, že původní rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2009, č.j. 368/UPS/2009-8, bylo zrušeno pro nezákonnost a vady řízení. Soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že žalobce splnil všechny podmínky uvedené v ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny pro to, aby mohl požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby byl předem informován o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona a ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny byl žalobce oprávněn účastnit se předmětného správního řízení, a proto jeho odvolání mělo být meritorně přezkoumáno. Tento rozsudek napadl žalovaný kasační stížností, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2012, č.j. 7 As 72/2012-43, zamítnuta.

Přestože byla předmětem soudního přezkumu otázka, zda žalobce jako účastník byl oprávněn podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, skutečnost, zda v daném řízení jsou dotčeny zájmy, které jsou předmětem ochrany dle § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny zdejší soud a Nejvyšší správní soud doposud nezkoumaly. Tato otázka se stala předmětem sporu v rámci správního soudnictví až na základě této žaloby.

Obdobnou otázkou se ve svých rozhodnutích zabýval Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud. Ze závěrů obsažených v jejich rozhodnutích bude vycházet i zdejší soud. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 2.2.2010, č.j. 11 Ca 394/2008-51, uvedl, že „skutečnost, že stavba byla umístěna územním rozhodnutím na místě, kde nejsou vyhlášena žádná zvláště chráněná území, sama o sobě ještě neodůvodňuje závěr, že by nebyly dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, které nejsou chráněny jen ve zvlášť chráněných územích. Ani argumentace správních úřadů obou stupňů o tom, že ve správním řízení byla jako podklady pro rozhodnutí vyžádána stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, nemůže obstát, protože ani existence kladných stanovisek orgánu ochrany přírody není sama o sobě důkazem o tom, že nejsou jimi hájené zájmy nijak dotčeny.“

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4.5.2011, č.j. 7 As 2/2011-52, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2393/2011, uvedl, že

„zájem na ochraně dřevin je jedním ze zájmů ochrany přírody a krajiny chráněných podle zákona o ochraně přírody a krajiny (§ 7 a § 8). Okolnost, že při realizaci stavby připadá v úvahu kácení dřevin, již sama o sobě zakládá možnost účastenství občanských sdružení podle § 70 odst. 2 citovaného zákona na řízení o povolení stavby, neboť kácením dřevin nepochybně může být dotčen zájem na jejich ochraně. Skutečnost, že o povolení ke kácení dřevin rozhoduje orgán ochrany přírody a krajiny v samostatném řízení, ještě neznámá, že zájmy ochrany přírody a krajiny spočívající v zájmu na ochraně dřevin rostoucích mimo les před poškozením nebo ničením nemohou být dotčeny ve stavebním řízení. Již v tomto řízení se totiž v podstatné míře předurčí případný budoucí osud dřevin, neboť se určí (s ohledem zejména na technické, funkční a případně i estetické či architektonické požadavky na řádné provedení stavby), v jakém rozsahu a na jakých konkrétních místech bude třeba k realizaci stavby pokácet určité dřeviny. K tomu, aby zájmy na ochraně dřevin byly patřičně chráněny, je na místě, aby v jejich prospěch vystupovala dotčená veřejnost reprezentovaná občanským sdružením podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Potvrdí-li se tedy, že v daném stavebním řízení skutečně přichází v úvahu kácení dřevin, přičemž je na městském soudu, aby se touto skutečností v řízení o žalobě zabýval, nelze stěžovatele vyloučit z účastenství ve stavebním řízení.“

V daném konkrétním případě se sice nejedná o klasické řízení o účastenství, ale žalobce v rámci podaného odvolání uplatnil výhradně námitky týkající se toho, že mu byla nesprávným postupem prvostupňového orgánu odeprána možnost vystupovat v daném územním řízení jako účastník řízení a formu odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zvolil, protože prvostupňový orgán o jeho účastenství nerozhodl usnesením ve smyslu § 28 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ale pouze mu sdělením dle části čtvrté správního řádu oznámil, že jej za účastníka nepovažuje. Za této procesní situace nezbylo žalobci než uplatnit svou námitku účastenství v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve věci.

Podstatou sporu je otázka, zda v rámci předmětného územního řízení mohlo dojít k dotčení zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny či nikoliv, neboť dotčení zájmů chráněných zákonem o přírodě a krajině je v souladu s § 70 zákon o ochraně přírody a krajiny jednou ze základních podmínek podmiňujících založení účastenství občanských sdružení, jejichž hlavním předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, ve správních řízeních. V daném případě byla předmětem sporu již pouze tato podmínka, neboť ostatní podmínky podmiňující založení účastenství v předmětném řízení byly již postaveny na jisto předchozím, výše citovaným, rozhodnutím soudu v dané věci.

Žalovaný opřel svůj závěr, že v předmětném územním řízení nemůže dojít k dotčení zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny, na skutečnosti, že k záměru bylo vydáno kladné stanovisko Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí, ze dne 15.9.2008, č.j. OŽP/91291/08/Hul, na závěru z posuzování záměru dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí ze dne 10.7.2008, č.j. 1510/ZPZ/2008, dle něhož se tento záměr podle uvedeného zákona posuzovat nebude, neboť nemá významný vliv na životní prostředí, a na skutečnosti, že ke dni přihlášení žalobce do předmětného řízení již existovalo pravomocné rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí, ze dne 7.11.2008, č.j. OZP/118141/2008/Svk, kterým bylo povoleno kácení dřevin na pozemcích dotčených záměrem a zároveň byla žadateli uložena náhradní výsadba 42 ks stromů a 1040 ks keřů. Svůj závěr žalovaný rovněž opřel o stanovisko AOP SCHKO České středohoří, ve kterém bylo uvedeno, že se v dané lokalitě nebude posuzovat krajinný ráz.

Na tomto místě soud považuje za vhodné zdůraznit, že účast občanských sdružení dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny se vztahuje na řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. K vzniku práva účastenství těchto občanských sdružení tedy postačuje pouhá pravděpodobnost zasažení předmětných chráněných zájmů. K tomu, aby vznikl nárok těchto občanských sdružení na účastenství ve správním řízení, tedy nemusí být prokázáno, že k zásahu do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny skutečně dojde.

Soud konstatuje, že v samotném výroku předmětného územního rozhodnutí správní orgán v podmínce č. 19 zakotvil povinnost sadové úpravy a povinnost provést výsadbu na pozemcích 3027/1, 3027/10, 3027/9, 3022/30 a 3022/63 v katastrálním území Děčín v souladu s přiloženou situací. Samotný prvoinstanční orgán tedy v předmětném rozhodnutí o změně územního rozhodnutí spatřoval nutnost upravit způsob sadových úprav a výsadby. Předmětné sadové úpravy a výsadba se dle soudu týkají zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že lze dovodit, že předmětným záměrem jsou zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny zasaženy, neboť samotný správní orgán shledal nutnost jejich konkrétní úpravy v rámci vydaného individuálního správního aktu.

Z obsahu samotného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že v souvislosti s realizací předmětného záměru dojde ke kácení dřevin a k jejich nové výsadbě. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 4.5.2011, č.j. 7 As 2/2011-52, zájem na ochraně dřevin je jedním ze zájmů ochrany přírody a krajiny chráněných podle zákona o ochraně přírody a krajiny (§ 7 a § 8). Okolnost, že při realizaci stavby připadá v úvahu kácení dřevin, již sama o sobě zakládá možnost účastenství občanských sdružení podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tyto závěry, které učinil Nejvyšší správní soud ve vztahu ke stavebnímu řízení je možno plně aplikovat i na řízení územní. Dle soudu není na překážku skutečnost, že rozhodnutí o povolení kácení dřevin a náhradní výsadbě je již pravomocné (nabylo právní moci ještě před podáním návrhu na změnu územního rozhodnutí), neboť připadá v úvahu možnost, že v důsledku změny územního rozhodnutí, která byla předmětem daného řízení, by mohla vyvstat nutnost na základě provedených změn toto rozhodnutí o povolení kácení dřevin revidovat.

Právě možnost ochrany zájmu na ochraně dřevin rostoucích mimo les před poškozením nebo zničením, který mohl být v předmětném územním řízení dotčen, byla žalobci správními orgány, které mu nepřiznaly postavení účastníka řízení, upřena.

Pro úplnost soud poznamenává, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2010, č.j. 5 As 41/2009-91, není nikterak v rozporu s výše uvedenými závěry. Zmíněné závěry totiž rovněž vycházejí z premisy, že prvostupňový správní orgán musí na základě řádně zjištěného skutkového stavu posoudit, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny mohou být dotčeny. Dle výše uvedeného názoru soudu však v daném případě správní orgán tuto otázku neposoudil správně.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Současně soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Současně

s žalobou napadeným rozhodnutím zrušil soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. i rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad, ze dne 19.6.2009, sp. zn. OSU/69797/2009/Parl, neboť výše uvedenou nezákonností bylo stíženo již toto prvostupňové rozhodnutí.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 712,-Kč, která se skládá z částky 3 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Martina Koláře po 2.100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31.12.2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., a z částky 1 512,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 19. ledna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová